

TẬP 17

HỒI 168

Trần Duyên

Trụ sáng hội thụ chân pháp kia giống như một tia điện rạch đôi bầu trời, đột nhiên giáng thẳng xuống đầu Bạch Cốt Yêu Xà. Trong nháy mắt, thân thể to lớn của Yêu Xà đã tán phát ra một sức mạnh khổng lồ, tạo nên những luồng khí lưu vô hình hữu chất đẩy lui cả những đệ tử Thanh Vân Môn du đấu xung quanh.

Bạch Cốt Yêu Xà ngẩng đầu rống lên một tiếng thảm thiết, cố gắng chống đỡ, đột nhiên thân thể to lớn của nó từ trên xuống dưới phát ra vô số tiếng "cách cách" nhỏ. từng đạo, từng đạo quang tuyến xạ ra từ bộ khung xương trắng toát. Sau đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình to lớn của Bạch Cốt Yêu Xà đổ rầm xuống làm Bạch Ngọc Thạch Bàn bên dưới bị thủng một lỗ lớn. Chỉ thấy Yêu Xà gãy giữa vài cái, sau đó thì nằm yên bất động.

Trụ sáng chói mắt từ từ tan biến, lộ ra thân ảnh của bảy vị trưởng lão và bọn Lục Tuyết Kỳ, Tiêu Dật Tài đang phiêu hốt giữa không trung, còn bên dưới họ, bên cạnh thân thể khổng lồ của yêu vật, thi thể nằm la liệt, trong đó đã có bốn vị Thanh Vân trưởng lão, những người còn sống cũng bị thương khắp người. Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, nhưng y phục trên người đã nhuốm đỏ quá nửa, Tiêu Dật Tài còn đỡ, xem ra thì không bị thương nặng lắm, chỉ có Tăng Thư Thư là không gắng sức nổi, nhìn thấy con yêu vật khổng lồ cuối cùng cũng bị tiêu diệt, y thở phào một hơi, đột nhiên đầu ngoẹo sang một bên, bất tỉnh nhân sự.

Chúng nhân giật thót mình, Tiêu Dật Tài vội đỡ lấy thân thể Tăng Thư Thư, cẩn thận quan sát một hồi, rồi mới thở phào nhẹ nhõm nói cho mọi người biết y không sao. Những người khác thấy vậy mới yên tâm, tiếp tục nhảy vào tham gia những trận đánh khác.

Sau khi mấy chục vị lão tiền bối của chính đạo gia nhập trận chiến, cục diện của trận đại chiến này mới lần đầu tiên phát triển theo chiều hướng có lợi cho phía chính đạo. Đạo hành pháp lực của những vị tiền bối này vượt xa những đệ tử khác, tuy nhân số không nhiều, nhưng sức ảnh hưởng thì vô cùng to lớn. Dưới sự hợp lực vây công của

mười mấy vị trưởng lão và các đệ tử trẻ như Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư, những con đại yêu thú kia tuy yêu lực cao cường nhưng cũng không chống đỡ nổi, cuối cùng đều bị chúng nhân hợp lực tru sát. Có điều đám yêu vật này vô cùng hung hãn, phía chính đạo cũng phải trả ra một cái giá không nhỏ.

Trong giây phút thân thể to lớn của Bạch Cốt Yêu Xà ngã xuống, những người đang bay trên không đã chuyển người lao đến một trận đánh khác, mặt không lộ chút biểu tình, tiếp tục tru sát chiếu đấu. Tiêu Dật Tài bay về phía sau, đặt Tăng Thư Thư xuống một chỗ sạch sẽ, rồi vội vàng bay lên. Chẳng ngờ khi y liếc nhìn lên trên, thấy Lục Tuyết Kỳ dường như đang có điều suy nghĩ, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn thi thể yêu thú đến ngây người, sắc mặt trắng bệch.

Tiêu Dật Tài lấy làm kỳ quái, liền gọi một tiếng: "Lục sư muội, muội làm sao vậy?"

Lục Tuyết Kỳ thoáng giật mình, cơ hồ như người vừa tỉnh mộng, quay mặt nhìn qua, bờ môi mấp máy một hồi, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng sau khi nhìn thấy người vừa phát thoại là Tiêu Dật Tài, đột nhiên lại mím chặt môi, hít vào thật sâu, sau đó lại ngự kiếm bay đi gia nhập vào một trận đánh khác. Tiêu Dật Tài có chút kỳ lạ mơ hồ, cứ cảm thấy Lục Tuyết Kỳ hôm nay có gì đó rất cổ quái, nhưng nghĩ đến vị sư muội đẹp tựa thiên tiên này của mình trước giờ luôn cô tịch lãnh ngạo, hơn nữa đại chiến còn đang ở trước mắt, y liền không để ý đến nữa, tiếp tục xông lên giết địch.

Mây đen ùn ùn kéo tới, cuộn cuộn không ngừng. Ở bên dưới, yêu thú và chúng nhân vẫn hung hăng tàn sát, chỉ là chiến cục mỗi lúc một có lợi cho phe chính đạo. Ba vị cao nhân chính đạo đứng trên chỗ cao quan sát trận chiến, sắc mặt cũng dần dần giãn ra, không còn khẩn trương như trước nữa.

Dù phải trả giá rất đắt, nhưng kể từ khi mấy chục vị trưởng lão gia nhập trận chiến, thế công mạnh mẽ tưởng chừng không thể ngăn nổi của sáu con yêu thú khổng lồ cuối cùng cũng bị chặn đứng, tiếp đó dần dần bị dồn ép lại, đầu tiên là Bạch Cốt Yêu Xà bị chúng nhân hợp lực giết chết, sau đó lại có thêm hai con cự yêu nữa bị phía chính đạo hợp kích tru diệt.

Dù cho khi giết chết các yêu thú khổng lồ này, cả các vị trưởng lão của chính đạo cũng bị tử thương trầm trọng, song chiến cục cuối cùng cũng dần dần lật ngược về phía có lợi cho chính đạo.

Những yêu thú phổ thông tuy vẫn còn vô số, nhưng trước cái chết của đám yêu thú khổng lồ, khí thế cũng đã giảm bớt rất nhiều, thêm nữa, các đệ tử phổ thông của Thanh Vân Môn tuy đạo pháp không bằng những người xuất sắc nổi bật như bọn Lục Tuyết Kỳ,

song đối phó lũ yêu thú phổ thông này thì vẫn còn dư sức, chẳng những vậy, chúng nhân còn liên hợp với nhau, tạo thành một bức tường phòng thủ không thể phá vỡ.

Sau khi giải quyết được một nửa số cự yêu thú, lại càng có thêm nhiều cao thủ tới vây công ba con cự yêu thú còn lại.

Bất cứ ai cũng có thể nhận ra rằng số yêu thú khổng lồ này chính là chiến hồn của toàn bộ đại quân yêu thú, nhưng dưới sự bao vây của các lão tiền bối chính đạo đạo hạnh cao thâm và những đệ tử xuất sắc, dần dần gục ngã trong hào quang rợp trời của các loại pháp bảo, ba con yêu thú còn lại cũng dần dần gục xuống trong tiếng gào thét phần nộ.

Đám yêu thú liền trở nên hỗn loạn, hiển nhiên cục diện này đã khiến lũ yêu thú vô tri kia cảm nhận được sự nguy hiểm, còn bên nhân sĩ chính đạo thì tinh thần phấn chấn, sĩ khí dâng cao, cuối cùng chiến ý cao trào, tấm màn ánh sáng kia mở rộng, ép dần ra ngoài, máu thịt của lũ yêu thú lập tức bắn tung tóe.

Tiếng gào thét thê thảm vang lên khắp nơi, vô số yêu thú ngã đầu hú vang, thanh âm thảm thiết, màn sáng vô tình không ngừng dồn tới, huyết quang lại bắn lên đỏ rợp trời.

Giữa tiếng gào rú thảm liệt, đám mây đen cuộn cuộn kia đột nhiên dừng lại, giống như cả thế gian này đột nhiên ngưng đọng lại vậy, sau đó, có một đạo ánh sáng từ từ xạ ra từ trong đám ô vân.

Luồng sáng trắng, nhỏ, mảnh như sợi tơ.

Trong chốc lát, đám mây đen đột nhiên tản ra, giống như cuồng phong thổi đến làm tan hết một trời mưa gió vậy, giữa chỗ sâu nhất của đám hắc vân ấy, đột nhiên xuất hiện một luồng xoáy từ trong ra ngoài, vân khí bị cuốn vào trong đó, hoàn toàn mất hết tầm tích.

Một thân ảnh thiếu niên hiện ra, mặt không lộ chút biểu tình nhìn cục diện phía dưới, giống như một vị thần trong truyền thuyết. Mái tóc đen tuyền của y bay bay trong gió, một con quái thú toàn thân đen ngòm cứ lượn lờ sau lưng y, phát ra những tiếng gầm gừ nhẹ nhẹ.

Cũng chính vào lúc mà y hiện thân, toàn bộ yêu thú cũng đột nhiên dừng lại, ngửa đầu lên nhìn, hú lên những tràng dài với thân ảnh thiếu niên kia.

Vạn thú triều thiên, hắc vân tán phán, phảng phất như có một luồng khí tà ác đang bốc lên tận trời, muốn xông thẳng lên chín tầng mây.

Nhân sĩ chính đạo không ai là không biến sắc. Đạo Huyền chân nhân đứng bên ngoài Ngọc Thanh Điện, hai hàng lông mày nhú chặt, thấp giọng lẩm bẩm: "Đây là Thú Thần?"

oOo

Ảo Nguyệt Động Phủ.

Thế giới như mộng như ảo giữa nhân gian.

Vầng u nguyệt lấp lánh huyền ảo kia vẫn treo lơ lửng giữa tầng không, bất luận phong vũ thế nào, cũng vĩnh viễn phát ra những tia sáng nhàn nhạt.

Những người đang giãy giụa lẫn lộn trong thế gian này phảng phất như đã biến mất hết, chỉ còn lại duy nhất một người trong hoang mang và hoảng loạn.

"Ta là ai?"

Hắn khẽ lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn trăng: "Ta sống vì cái gì?"

Hắn cứ lẩm bẩm một mình, không biết là đang hỏi vầng trăng trên cao kia hay là hỏi chính bản thân hắn?

Giữa lúc phong chuyển vân dời, ba đào dậy sóng, những chuyện cũ cứ dồn dập hiện về trong đầu hắn, những người quen khi trước, những người mà hắn đã từng thật lòng đều lần lượt lần lượt qua trong tâm tưởng, nhưng tất cả đều không để lại chút dấu vết nào mà từ từ xa biến mất.

Dường như hắn không cam tâm, ý thức được rằng phải đưa tay ra, nắm lấy gì đó nhưng kết quả chỉ là hư không.

Không có gì cả!

Chỉ có vầng trăng trên cao, xuyên qua vô số gió mưa phủ lên người hắn một thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn chán nản gục người xuống, giống như là mất hết toàn bộ sức lực vậy. Ở trong thế giới cô độc này, hắn không cần phải kiên cường, không cần phải đấu tranh với bất cứ ai. Gió mưa dần dần cũng ngưng lại, bụi đất thôi không cuộn bay, hắn thấy vậy thì cũng trầm lòng xuống, như muốn cùng với thế giới này chìm vào vô thanh vô tức.

Chết đi! Trong truyền thuyết có nói, chết đi rồi sẽ không còn thống khổ, không còn bận lòng, dù là cửu u địa phủ hay diêm la điện thì có sao? Rốt cuộc đã có ai biết được

những nơi đó thế nào? Nhân gian phần hoa này có lẽ cũng chỉ là hư không ảo ảnh mà thôi!

Chỉ là thân thể ử rữ ấy của hấn đột nhiên chấn động kịch liệt, vầng u nguyệt trên cao cũng khẽ rung rung, sau đó chiếu xuống một cột sáng vào thân thể hấn.

Hấn dường như vẫn muốn giãy giụa!

Hấn dường như vẫn còn chưa cam lòng!

Hấn vùng vẫy bò dậy, mỗi một động tác dường như đều phải tận hết lực khí toàn thân, mặt đất dưới chân hấn rõ ràng là có một lực hút vô tận, mê hoặc hấn, quyến rũ hấn, chỉ cần hấn nằm xuống là sẽ không còn bất cứ phiền não, sẽ có thể vứt bỏ mọi thống khổ của thế gian.

Chỉ là hấn không chịu chùn bước, vẫn cứ quật cường muốn đứng thẳng người dậy, hấn nắm chặt hai bàn tay đến bật máu, quyết tâm không chịu bỏ cuộc trong cái thế giới thê lương cô tịch này.

Ánh trắng u ám vẫn chiếu lên người hấn như đang thì thầm khuyên nhủ: "Người hà tất phải kiên trì như vậy, hãy buông tay đi, buông ta là người được tự do rồi..."

Hấn vùng vẫy giống như một con sâu trùng nhỏ bé giữa thế giới bao la, chỉ là bất luận thế nào, khi đối mặt với thế giới vô hạn này, hấn dường như mãi mãi cũng chỉ ngẩng đầu nhìn trời, quyết không chịu khuất phục.

Chậm chậm... chậm chậm, hấn đứng lên.

Những gương mặt thân quen lại phát phơ hiện ra trong tâm não, thì ra dù trong khoảnh khắc sinh tử, rốt cuộc hấn cũng không nỡ vứt bỏ tất cả. Cuộc đời này, xem ra cũng tạm coi là một kẻ vướng bận.

Trương Tiểu Phàm hay Quỷ Lệ, một con sâu trùng nhỏ bé giữa thế giới bao la vô tận này, đang ngẩng đầu nhìn trời, nhìn chăm chăm vào vầng u nguyệt đang lơ lửng trên cao.

Ánh trắng u uất mà lạnh lùng.

Đột nhiên hấn hét lớn, tung mình lao vút lên không, rời khỏi mặt đất vô biên giới kia, phía trước mặt hấn ba luồng ánh sáng vàng, xanh và đỏ cùng lúc sáng rực lên, cùng với hấn lao thẳng về phía vầng u nguyệt kia.

U nguyệt lạnh lùng vô thanh, nhưng trước mặt hấn lúc này, đột nhiên ánh trắng lại mờ đi, để lại hình bóng của một đôi phụ phụ, nhìn hấn với ánh mắt từ ái mà hoan hỉ, phảng phất như nhìn đứa bé nhiều năm trước ra đời trong một đêm mưa gió vậy.

Hắn như bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua tim, toàn thân run lên cầm cập, nhưng thân hình vẫn lao đi như một mũi tên, không hề có ý thoái lui, ba luồng ánh sáng xẹt lên như điện lấp lánh trước mặt hắn, xuyên thẳng qua thân thể cặp phu phụ kia.

Mặt hắn lạnh toát, mưa gió tấp vào mặt khiến hắn phảng phất như cảm thấy máu tươi bắn lên, hai bóng người lập tức tiêu tán. Cả người hắn như tê dại đi, nhưng thần thần vẫn hết sức kiên định, thân hình vẫn lao thẳng về phía vầng u nguyệt.

Đột nhiên, ánh trăng lại mờ đi lần nữa, Điền Bất Dịch và Tô Như hiện ra trước mặt hắn. Tô Như mỉm cười hiền hòa với hắn, Điền Bất Dịch thì vẫn hệt như trong kỳ ức, đằng hắng một tiếng rồi trừng mắt nhìn hắn.

Còn ở giữa hai người, Điền Linh Nhi mặc chiếc áo đỏ đang cười tươi như hoa, giống hệt như hồi còn mười sáu mười bảy, cất cao giọng gọi hắn: "Tiểu sư đệ, chúng ta lên núi chặt trúc đi..."

Trong sát na ấy, hắn cảm thấy mình dường như ngạt thở, ba thân ảnh hiện ra chặn ngay phía trước mặt hắn. Một cảm giác run rẩy như bị điện giật dâng lên trong hắn, luồng ánh sáng băng lạnh kia cách thân ảnh ba người mỗi lúc một gần, đầu óc hắn như muốn nổ tung.

Cuối cùng luồng sáng tam sắc kỳ dị ấy cũng xuyên qua ba bóng nhân ảnh kia, một luồng khí mát rượi tràn ngập từ đầu đến chân hắn. Gương mặt Quỷ Lệ trắng bệch như tờ giấy, đột nhiên há miệng phun ra một búng máu tươi nhuộm đỏ cả vùng y phục trước ngực, trên mặt không còn chút huyết sắc.

Sau đó, hắn lại ngẩng đầu, vẫn tiếp tục kiên cường lao về phía vầng trăng kia.

Nguyệt quang băng lạnh, trong nháy mắt đã trở nên u ám, phảng phất như có một vẻ thê lương vô tận đang bao trùm cả không gian.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, tưởng chừng như hắn đã xông tới vầng trăng kia rồi, bất ngờ vân khí ùn ùn kéo tới, trong nháy mắt, một thân ảnh lại hiện ra giữa làn mây mờ ảo.

Một bóng hình mà từ lâu đã khắc sâu trong tâm khảm của hắn.

Hắn ngẩn người dừng lại, toàn bộ sự kiên trì bấy lâu cơ hồ như đều đã bị gió thổi bay, bóng hình vốn đã mơ mơ hồ hồ giữa làn mây huyền hoặc kia lại càng thêm hư ảo, giống như một cái bóng màu xanh, lại giống như một bóng trắng đang múa kiếm.

Phệ Hồn trong tay hắn không ngừng phát ra những luồng khí lạnh lạnh. Hắn nhìn trân trân vào bóng hình đã từng khiến hắn phải đau khổ một lần kia, lúc này không biết nên tiến hay là thoái.

Đêm tối âm u, ánh trăng lạnh lạnh, xa xa nơi chân trời, chợt vang lên một tiếng gào thét đau đớn như xé nát tâm can, phảng phất như một con dã thú đang hú lên lần cuối cùng với ánh trăng, tràn đầy sự đau đớn và tuyệt vọng.

Luồng sáng tam sắc rực rỡ xông thẳng lên trời, xuyên qua tầng mây, xuyên qua vân khí, xuyên thẳng vào bóng hình hư ảo kia.

Rồi giống như có thứ gì đó vỡ nát ra vậy...

Mưa gió vẫn vũ cuối cùng cũng tiêu tán, mắt hấn ngân ngấn hai hàng lệ nóng, bóng hình kia kia dường như chỉ còn cách hấn trong gang tấc, vậy mà hấn vẫn không thể nào nhìn rõ được hình dáng ấy. Trong bóng tối phảng phất như vang lên một tiếng thở dài não ruột.

Phong tiêu, vũ tán.

Nguyệt quang hư ảo như phù vân.

Thiên địa mệnh mông vô cùng tận.

Thân hình hấn rơi xuống, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng vậy, nhưng trong lòng hấn lại không hề sợ hãi, chỉ có vài phần tiếc nuối với bóng hình dần dần tan biến kia mà thôi. Trong chốc lát, hấn đã rơi xuống đất, toàn bộ những ảo tượng kia đã hoàn toàn biến mất.

Dưới chân hấn, một chiếc gương cổ sáng lấp lánh đã vỡ thành mấy mảnh, rơi lả tả xuống đất. Xung quanh chỗ hấn đứng đều là thạch nhâm thô ráp, chỉ cách động khẩu kia chưa đầy mười bước.

Chỉ mười bước mà giống như hấn đã trải qua cả một đời người vậy, tất cả những hồi ức thống khổ đều tái hiện một lần trong tâm thức.

Dần dần, hô hấp của hấn cũng ổn định trở lại, đang định tiếp tục đi sâu vào Ảo Nguyệt Động Phủ thì đột nhiên lại sững người, giống như phát hiện ra điều gì đó, rồi từ từ quay người lại.

Sau khi tấm cổ kính bị vỡ nát, màn sương vụ ở động khẩu dần dần tan đi, lộ ra một bóng người...

Lâm Kinh Vũ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, nhất thời đều thần thờ, ngẩn ngơ.

Bọn họ cứ đứng yên như vậy rất lâu, rất lâu. Ánh mắt của hai nam tử từ thuở thiếu niên, thanh niên cho đến hiện tại, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Lâm Kinh Vũ cắn môi, cơ hồ như muốn bật máu, sau đó gằn giọng nói từng chữ một: "Vị lão nhân trong Tổ Sư Từ Đường có phải là do người giết hay không?"

Quỷ Lệ thờ ơ, nhè nhẹ cúi đầu, hồi lâu sau mới khẽ gật đầu nói: "Phải!"

Hai mắt Lâm Kinh Vũ lập tức đỏ ửng.

- o O o -